

צוות אומנותי

תפאורה ותלבושות: נאוה שטר, גילי כוכבי
תאורה: מישה צ'רניאבסקי, אינה מלקין
נגנים: רוי וייסגלס, גונן ויזל
עריכה מוסיקלית: אמיר צוקרמן
תנועה: גוצ'י לאו קוהן
מנהלת הצגה: מיכל נאור
מנהל במה: גל רונן
ניהול הפקה: אמיר כהן
הפקה: האגף לתרבות, נוער וספורט עיריית כפר-סבא

בהשתתפות

ברנרדה - עדנה קלינובסקי
פונסיה, אם הבית - אביבה אורדן
מריה חוספה, אמה של ברנרדה - רחל קורן
אנגוסטיאס, בתה של ברנרדה - מיכל נאור
מגדלנה, בתה של ברנרדה - מיכל נמט
מרטיריו, בתה של ברנרדה - יעל פדר
אמליה, בתה של ברנרדה - פזית שלף
אדלה, בתה של ברנרדה - דנית לוי עמר
משרתת - מיכל איידוקובסקי
פרודנסיה, שכנה של ברנרדה - ענת גליקמן
קבצנית - שרונה כפרי
מקוננות:
אישה א' - אילנה שפיגל
אישה ב' - ענת גליקמן
אישה ג' - שרונה כפרי
ילדה - דראל פורת

על המחזה

בכפר קטן בספרד, לאחר מות אבי המשפחה, כופה ברנרדה אלבה על בנותיה תקופת אבל בת 8 שנים, במהלכה אסור יהיה להן לצאת מהבית. בין כתלי ה"כלא"-הבית, מתעצמות התשוקות והיצרים. הופעת גבר חדש בבית משבשת את מהלך חייהן ומחוללת דרמה רוויית רגשות סוערים. המחזה הוא שיר הלל לחיים, לנעורים ולאהבה.

קסידה על הבכי / פ. ג. לורקה

תרגום: רינה ליטמן

סגרתי את החלון
כי לא רציתי לשמוע את הבכי,
אך מאחורי קירות האבן
לא שומעים דבר מלבד הבכי.

הבכי כלב עצום הוא,
הבכי מלאך עצום הוא,
הבכי כינור עצום הוא,
דמעות שמות מחסום לפי הרוח,
ולא שומעים דבר מלבד הבכי.

המחזאי - פדריקו גרסיה לורקה

פדריקו גרסי לורקה (1898-1936)

משורר, מחזאי, במאי, מוסיקאי וצייר ספרדי, מגדולי היוצרים הספרדיים במאה ה-20.

מחזותיו מתארים את התפרצות כוחות התשוקה המינית והאהבה של האדם מול חוקי המוסר הנוקשים ואת מאבקם, המסתיים בדרך כלל במוות.

המחזות הפכו לכתבי אשמה פיוטיים המוקיעים כל סוג של דיכוי וברובם

עומדת האישה כסמל לשלילת החופש.

בחודש יוני 1936 לורקה קורא את המחזה "בית ברנרדה אלבה" בפעם הראשונה לידידיו, וזהו רקוויאם לעצמו. ימים אחדים לאחר מכן הוא מוצא להורג ביריה ללא משפט בשדה ליד גרנדה. מקום קבורתו לא נודע.

לורקה הוא המתורגם שבכל סופרי ספרד בכל הזמנים ומחזותיו ממלאים עונה אחר עונה תיאטראות ברחבי העולם. אין ספק שיש למשורר האנדלוסי משהו בעל ערך לומר לעולם.

"דבר עיקרי וחיוני הוא לכבד את נטיות הלב האומנותיות שלנו. היום שבו אדם מפסיק להאבק

בנטיות ליבו, הוא היום שבו הוא לומד לחיות"

פ. ג. לורקה, אוקטובר 1933, בואנוס איירס